

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa D. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w R.

o zobowiązanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez

zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do tego, czy uzależnienie przez podmiot gospodarczy wykonywania działalności gospodarczej przez innego przedsiębiorcę na administrowanym przez niego terenie od zawarcia przez tych przedsiębiorców odpowiedniej umowy stanowi czyn nieuczciwej konkurencji. Pozwany nie przeprowadził jednakże odpowiedniego wywodu prawnego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia określonego zagadnienia prawnego, ale także wadliwość przyjętego przez Sąd drugiej instancji rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Pozwany powołał się także na potrzebę wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie przytoczył jednak tych przepisów w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie wykazał także istnienia odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dn. 24 października 2012, I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.). Należy przy tym podkreślić, że czym innym jest argumentacja zmierzająca do wykazania istnienia jednej z przyczyn

kasacyjnych wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a czym innym argumentacja nakierowana na uwzględnienie podstaw kasacyjnych. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlega bowiem analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania przez Sąd Najwyższy.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

jw